

CONSILIUL LEGISLATIV

AVIZ

referitor la proiectul de LEGE pentru modificarea și completarea Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților

Analizând proiectul de LEGE pentru modificarea și completarea Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, transmis de Secretariatul General al Guvernului cu adresa nr. 38 din 30.01.2024 și înregistrat la Consiliul Legislativ cu nr. D99/30.01.2024,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, cu completările ulterioare, și al art. 33 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ, cu modificările ulterioare,

Avizează favorabil proiectul de lege, cu următoarele observații și propuneri:

1. Proiectul de lege are ca obiect modificarea și completarea Legii nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare.

Intervențiile legislative preconizate sunt argumentate în expunerea de motive prin faptul că „*Proiectul de lege asigură transpunerea în legislația națională a prevederilor Directivei (UE) 2021/2118 în ceea ce privește prevederile referitoare la atribuțiile organismului însărcinat cu protecția persoanelor prejudiciate prin accidente de vehicule produse într-un stat membru, inclusiv România, în cazul deschiderii unei proceduri de faliment sau de lichidare bazate sau nu pe insolvență la asiguratorul care a încheiat contractul RCA cu asiguratul răspunzător de producerea accidentului*”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Având în vedere că măsurile preconizate au implicații asupra bugetului de stat, sunt incidente dispozițiile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, referitoare atât la obligativitatea întocmirii unei fișe financiare, cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată, cât și la obligativitatea precizării surselor de acoperire a majorării cheltuielilor bugetare.

5. **Din punct de vedere al dreptului european**, demersul normativ de față intră sub incidența reglementărilor europene statuate la nivelul Uniunii Europene, subsumate *Dreptului de stabilire și libertatea de a presta servicii*, integrate **segmentului legislativ - Activități de servicii, în sectorul - Asigurări**.

În raport de *obiectul specific de reglementare*, la nivelul **dreptului european derivat**, prezintă incidență directă **dispozițiile Directivei 2009/103/CE¹ a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi**, pe de altă parte, **act juridic european de bază** în materie, deja *transpus la nivelul dreptului intern*, conform **art. 288 din Tratatul privind Funcționarea Uniunii Europene (TFUE)**, adoptat în condițiile **Tratatului de la Lisabona**, îndeplinindu-se astfel angajamentele asumate de România prin *Tratatul de aderare la UE*, așa cum a fost ratificat prin **Legea nr. 157/2005**.

Actualmente, așadar, **cadrul legal național fiind aliniat** normelor și exigențelor europene incidente, ținem să menționăm că în **temeiul Directivei 2009/103/CE**, *deținătorii de polițe de asigurare auto obligatorie din statele UE beneficiază de acoperire la circulația cu autovehiculul pe întreg teritoriul UE, eliminându-se verificarea asigurării la frontieră, stabilește acoperirea minimă a asigurării de răspundere civilă în țările UE, stabilește persoanele exonerate și autoritățile responsabile cu despăgubirea, după cum introduce un mecanism de despăgubire a victimelor locale ale accidentelor provocate de vehicule din alt stat UE etc.*

Data fiind însă *evoluția dinamică a acquis-ului european* într-o asemenea materie, prevederile **Directivei 2009/103/CE** au suferit o serie de modificări și completări, grație incidenței **Directivei (UE)**

¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/NIM/?uri=CELEX:32009L0103> ;

2021/2118 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 de modificare a Directivei 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, directivă al cărei termen limită de transpunere în spațiul legislației naționale fiind, conform dispozițiilor art. 2 din acest act juridic european, data de 23 decembrie 2023, un termen evident depășit.

Față de o asemenea situație, în raport de obligațiile ce îi revin statului român față de Uniunea Europeană, ca stat membru, în proiecția națională a **dreptului european**, inițiatorii preconizează, conform instrumentului de prezentare și motivare, **transpunerea parțială**, în principal, a **dispozițiilor art. 10 a, al art. 25a și 26a din Directiva 2009/103/CE, versiunea consolidată**, așa cum au fost introduse prin efectul **art. 1 pct. 8, 18, 20 și 23 par.1-3 din Directiva (UE) 2021/2118 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 de modificare a Directivei 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi.**

Sunt vizate, astfel, pentru a fi *preluate* la nivelul dreptului național, **„prevederile referitoare la atribuțiile organismului însărcinat cu protecția persoanelor prejudiciate prin accidente de vehicule produse într-un stat membru, inclusiv România, în cazul deschiderii unei proceduri de faliment sau de lichidare bazate sau nu pe insolvență la asiguratorul care a încheiat contractul RCA cu asiguratul răspunzător de producerea accidentului”** cu deosebire **aspecte**, precum: **„reglementarea dreptului persoanelor cu reședința în România, prejudiciate prin accidente de vehicule, de a solicita Fondului plata despăgubirilor convenite în temeiul contractelor RCA încheiate de asiguratorii persoane juridice române și asiguratorii autorizați în statele membre, în cazul falimentului ori lichidării bazate sau nu pe insolvență a acestora; extinderea protecției furnizate de Fond și în caz de lichidare care nu este bazată pe insolvență; eliminarea plafonului actual de 500.000 de lei, în cazul persoanelor prejudiciate RCA, plățile urmând a fi efectuate de către Fond în limita unui plafon de garantare care este dat de nivelul limitei maxime de răspundere a asiguratorului care a încheiat contractul RCA, adică cea mai mare valoare dintre limita de răspundere prevăzută în legislația aplicabilă locului de producere a accidentului și cea prevăzută în contractul RCA; reglementarea obligației Fondului de a rambursa către organisme similare din statele de reședință a persoanelor prejudiciate a sumelor ce le-au fost achitate acestora în temeiul contractelor RCA încheiate de asiguratorii debitori persoane juridice**

române aflați în procedură de faliment sau în procedură de lichidare care nu este bazată pe insolvență; **reglementarea dreptului Fondului de a obține rambursarea sumelor achitate direct persoanelor prejudiciate române de la organismele din statele membre de origine ale asigurătorilor debitori aflați în procedură de faliment sau în procedură de lichidare bazată sau nu pe insolvență; **introducerea termenelor de soluționare a cererilor de plată a despăgubirilor și de efectuare a rambursărilor către organismele din celelalte state membre, respectiv către Fond, etc”.****

Din această perspectivă, într-adevăr, așa după cum se menționează și de către inițiatori în cuprinsul **Expunerii de motive, demersul ce-și propune transpunerea dispozițiilor art. 1 pct. 8, 18, 20 și 23 par.1-3 din Directiva (UE) 2021/2118, cu incidență nemijlocită asupra prevederilor Directivei 2009/103/CE, pe care le modifică și le completează corespunzător, este unul pe deplin justificat, ce se integrează pe aceleași coordonate ale îndeplinirii angajamentelor ce revin României în calitate de stat membru al UE, proiect ce se impune a fi adoptat cu celeritate, în condițiile în care depășirea termenului limită de transpunere a acestui act juridic european modificator, conform art. 2 din directivă, anume data de 23 decembrie 2023, dată de la care statele de altfel, vor și aplica normele respective, poate atrage, conform art. 258 din TFUE declanșarea de către Comisia Europeană a procedurii de infringement împotriva României.**

6. Semnalăm că, potrivit prevederilor art. 61 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „*Modificarea sau completarea unui act normativ este admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al acelui act sau dacă nu privește întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză; în caz contrar actul se înlocuiește cu o nouă reglementare, urmând să fie în întregime abrogat.*”.

Precizăm că Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare, conține 51 de articole, iar cele 45 de intervenții legislative preconizate prin prezentul proiect vizează cea mai mare parte a actului de bază, astfel încât, pentru o mai bună sistematizare a legislației, recomandăm să se facă aplicarea dispozițiilor menționate *supra*.

7. În aplicarea dispozițiilor art. 41 alin. (5) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere faptul că la art. V din proiect se preconizează modificarea mențiunii privind transpunerea normelor Uniunii Europene din Legea

nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare, este necesară reformularea **titlului**, astfel încât acesta să exprime operațiunea de modificare a respectivului act normativ.

8. Din punctul de vedere al respectării normelor de tehnică legislativă, este necesară reformularea părților dispozitive ale **art. I pct. 1, 19, 20, 27, 28, 35, 38 și 43**, astfel:

*„1. La articolul 1, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, **alin. (3)**, cu următorul cuprins:”;*

*„19. La articolul 12, după alineatul (1²) se introduce un nou alineat, **alin. (1³)**, cu următorul cuprins:”;*

*„20. La articolul 12, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, **alin. (5)**, cu următorul cuprins:”;*

*„27. La articolul 14, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, **alin. (6)**, cu următorul cuprins:”;*

*„28. După articolul 14, se introduce un nou articol, **art. 14¹**, cu următorul cuprins:”;*

*„35. La articolul 27 alineatul (1), după litera g) se introduce o nouă literă, **lit. h)**, cu următorul cuprins:”;*

*„38. La articolul 27, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, **alineatul (2¹)**, cu următorul cuprins:”;*

*„43. La articolul 39, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, **alin. (1¹)**, cu următorul cuprins:”.*

9. La **art. I pct. 1**, constatăm că norma propusă pentru art. 1 alin. (3) cuprinde două ipoteze juridice distincte care ar trebui prevăzute în alineate diferite.

În ipoteza preluării acestei observații, intervenția va viza introducerea la art. 1 a două noi alineate, alin. (3) și (4), urmând a fi reformulată în acest sens partea dispozitivă a pct. 1.

10. La **art. I pct. 2**, referitor la norma propusă pentru **art. 2 alin. (1) lit. a)**, semnalăm că utilizarea acronimului „RCA” este improprie stilului normativ. În acest sens, precizăm că este necesară aplicarea prevederilor art. 37 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia *„(3) Exprimarea prin abrevieri a unor denumiri sau termeni se poate face **numai prin explicitare în text, la prima folosire.**”.*

O posibilă soluție ar fi ca, în concordanță cu dispozițiile Legii nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie, cu modificările și completările ulterioare, să se facă trimitere la asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii

produse terților prin accidente de vehicule și de tramvaie, denumită în continuare asigurare RCA.

La **alin. (5)**, semnalăm că soluția legislativă privind trimiterea la „dispozițiile art. 10a alin. (13) și art. 25a alin. (13) din Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi, astfel cum au fost introduse prin art. 1 pct. 8 și 18 din Directiva (UE) 2021/2118 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 de modificare a Directivei 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi”, este nejustificată, dat fiind faptul că însăși rațiunea elaborării și promovării demersului legislativ de față o constituie **preluarea normelor europene** vizate la nivelul legislației naționale.

Propunem, în consecință, eliminarea unei asemenea trimiteri și reformularea corespunzătoare a textului.

La **alin. (6)**, pentru o exprimare adecvată stilului normativ, sintagma „menționate la teza a doua de la alin. (5)” se va înlocui cu sintagma „**prevăzute la alin. (5) teza a II-a**”. Observația este valabilă, în mod corespunzător, pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

La **alin. (7)**, referitor la sintagma „*vor fi achitate*”, semnalăm că, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, verbele trebuie să fie utilizate la **timpul prezent**, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective.

Formulăm prezenta observație pentru toate situațiile similare din proiect.

La **alin. (10)**, semnalăm că, în actuala redactare, norma este insuficient de clară, ceea ce afectează accesibilitatea și predictibilitatea acesteia, fiind necesară reformularea textului, astfel încât să se înțeleagă dacă soluția legislativă vizează contractele de reasigurare încheiate de asigurător **înainte** sau **după intrarea în faliment** sau, după caz, **în procedură de lichidare** bazată sau nu pe insolvență.

La **alin. (11)**, semnalăm că, prin gradul mare de generalitate, sintagma „*alte entități*” nu îndeplinește standardele de calitate și claritate, fiind improprie stilului normativ. Ca urmare, este necesară reformularea acesteia, astfel încât să fie prevăzute în mod expres entitățile vizate.

Formulăm prezenta observație și pentru sintagma „*sume din alte surse*” utilizată la **art. I pct. 12** în norma propusă pentru **art. 5 alin. (1)**,

lit. e) unde, pentru rigoare normativă, ar trebuie precizate în mod expres sursele vizate.

11. La art. I pct. 14, la norma propusă pentru art. 6 alin. (13), pentru rigoarea redactării, recomandăm ca sintagma „*Condițiile financiare ale subîmprumutului, potrivit definiției prevăzute la*” să fie înlocuită cu sintagma „*Condițiile financiare ale subîmprumutului, astfel cum este acesta definit potrivit prevederilor*”.

12. La art. I pct. 16, deoarece nu se propune modificarea în întregime a art. 12, ci doar a alin. (1) al respectivului articol, la norma propusă se va elimina marcarea „Art. 12. -”, observație valabilă în mod corespunzător pentru toate situațiile similare din proiect.

13. La art. I pct. 23, la norma propusă pentru art. 12³ alin. (4), referitor la sintagma „*Secretariatul comisiei asigură cel puțin pregătirea listelor*”, considerăm că formularea „cel puțin” este inadecvată și sugerăm a fi eliminată.

14. La art. I pct. 25, referitor la norma propusă pentru art. 13 alin. (5), semnalăm că prin soluția legislativă privind exercitarea căii de atac a deciziilor Comisiei speciale a Fondului de garantare a asiguraților de respingere a plății sumelor solicitate, exclusiv la instanțele civile de la sediul Fondului, se realizează o derogare atât de la **norma care stabilește competența teritorială generală**, respectiv art. 111 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Cererile îndreptate împotriva statului, autorităților și instituțiilor centrale sau locale, precum și a altor persoane juridice de drept public pot fi introduse la instanța de la domiciliul sau sediul reclamantului ori la instanța de la sediul pârâtului.*”, cât și de la **norma care reglementează competența teritorială specială** în domeniu, respectiv art. 165 alin. (1) din Legea nr. 237/2015 privind autorizarea și supravegherea activității de asigurare și reasigurare, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „(1) *Actele adoptate de A.S.F. conform prevederilor prezentei legi pot fi contestate la Curtea de Apel București, Secția contencios administrativ și fiscal, în termen de 30 de zile de la data comunicării.*”.

Pe de altă parte, precizăm că art. 114 alin. (1) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevede și o competență teritorială alternativă în materie de asigurări², care conține și ipotezele

² „(1) În materie de asigurare, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face și la instanța în circumscripția căreia se află: 1. domiciliul sau sediul asiguratului; 2. bunurile asigurate; 3. locul unde s-a produs riscul asigurat.”.

juridice preconizate prin prezenta propunere legislativă, or textul *de lege lata* al art. 13 alin. (5) face trimitere la normele de competență din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Ca urmare a celor de mai sus, pentru un spor de rigoare, semnalăm că este necesară aplicarea prevederilor art. 63 teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia „*Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula «prin derogare de la ...», urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.*”.

De asemenea, recomandăm să fie reformulat textul, astfel încât să fie prevăzut în mod expres dacă introducerea contestației suspendă sau nu executarea deciziei Comisiei speciale a Fondului de garantare a asiguraților.

15. La pct. 27, în textul prevăzut pentru **art. 14 alin. (6)**, indicăm o eroare de redactare, în sensul că, în cuprinsul acestuia prepoziția „la” este uzitată de două ori consecutiv, iar pentru corectitudine, propunem excluderea uneia dintre acestea.

De asemenea, pentru exprimarea „... *organismelor similare din statele în care își au reședința ...*”, specificăm că aceasta nu prezintă o conturare eficientă din punct de vedere al conceptului juridic, nefiind îndeplinite cerințele privind claritatea și previzibilitatea normelor juridice, de aceea, propunem revederea și reconsiderarea aspectului sesizat.

16. La pct. 28, în textul prevăzut pentru **art. 14¹ alin. (1) lit. d)**, pentru a asigura o redactare proprie stilului și limbajului normativ, propunem ca enunțul „... menționate la teza a doua de la art. 2 alin. (5).”, să se rezume la mențiunea: „... **prevăzute la art. 2 alin. (5).**”, observație ce va avea relevanță și pentru norma prevăzută la **alin. (2)** dar și pentru toate celelalte situații de acest gen.

La **alin. (3) lit. b)**, pentru similitudine cu dispoziția prevăzută la lit. a), apreciem scrierea construcției „... cererea prevăzută la lit. a);” astfel: „... cererea **de plată** prevăzută la lit. a);”.

17. La art. I pct. 30, referitor la textul propus pentru **art. 15 alin. (8) lit. a)**, privitor la ipotezele juridice marcate cu însemnele „(i) și (ii)”, subliniem că potrivit unui concept normativ, *o enumerare distinctă nu mai poate cuprinde alte enumerări și nici alineate noi.*

Reiterăm această observație pentru toate situațiile similare din proiect.

La textul propus pentru **alin. (11)**, pentru respectarea exigențelor de tehnică legislativă, sintagma „*Ordonanța nr. 13/2011 privind dobânda*”

legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, cu modificările și completările ulterioare” se va înlocui cu sintagma „Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare”.

La textul propus pentru **alin. (12)**, semnalăm că sintagma „*termen rezonabil*”, prin gradul mare de generalitate, este improprie stilului normativ, fiind necesară reformularea acesteia, astfel încât să fie prevăzut în mod expres un termen sau să se stabilească criteriile care se circumstanțiază ipotezei vizate, după caz.

Observația este valabilă, în mod corespunzător, și pentru termenul „*prompt*”, folosit în textul propus la **art. I pct. 3** pentru **art. 2¹ alin. (11)**, precum și pentru sintagmele „*În situații excepționale în care resursele financiare disponibile ale Fondului (...) nu sunt suficiente*”, folosită în textul propus la **art. I pct. 14** pentru **art. 6 alin. (9)**, „*În toate cazurile în care consideră că este necesar*”, folosită în textul propus la **art. I pct. 31** pentru **art. 16 alin. (1)**, și „*în timp util*”, folosită în textul propus la **art. I pct. 44** pentru **art. 39 alin. (7)**.

18. La **părțile dispozitive ale art. I pct. 32-40**, având în vedere faptul că acestea vizează **nouă intervenții legislative**, diferențiate ca și natură juridică asupra unor subdiviziuni structurale din cadrul unui articol, pentru o vizualizare accesibilă și clară, recomandăm reunirea acestora într-o singură parte dispozitivă care să dispună modificarea în integralitate a acestuia, în următoarea redactare:

„... Articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:

Subsecvent, vor fi redactate atât textele nemodificate cât și cele modificate, marcate în mod corespunzător, fără a se ține cont de însemnările cu indici, iar textul aferent, trebuie identificat prin abrevierea „**Art. 27**”.

În plus, ca urmare a alegerii acestei proceduri simplificate, părțile dispozitive subsecvente actualului pct. 40, trebuie renumerotate ca atare.

19. La actualul **art. I pct. 35**, referitor la norma propusă pentru **art. 27 alin. (1) lit. h)**, semnalăm următoarele:

a) Stabilirea contravențiilor prin trimiterea generică la „reglementările emise în aplicarea prezentei legi” nu îndeplinește cerințele de accesibilitate și previzibilitate specifice unei norme de sancționare, întrucât sfera acestor reglementări nu poate fi determinată cu precizia necesară. Se impune, de aceea, reformularea respectivei

sintagme, astfel încât să rezulte cu claritate care anume reglementări sunt avute în vedere, de exemplu, prin trimiterea expresă la dispozițiile din actul normativ de bază care prevăd emiterea unor reglementări.

Observația este valabilă și pentru norma propusă la **art. I pct. 41** pentru **art. 29¹ alin. (2¹) lit. c)**.

b) În ceea ce privește stabilirea contravențiilor prin trimitere la „actele delegate adoptate de Comisia Europeană menționate la teza a doua de la art. 2 alin. (5)”, precizăm că norma poate fi adoptată în forma propusă numai în măsura în care respectivele acte delegate fac parte din categoria actelor juridice ale Uniunii Europene care se aplică direct în dreptul intern.

Menționăm că, în cazul în care, în aplicarea dispozițiilor art. 10a alin. (13) și art. 25a alin. (13) din Directiva 2009/103/CE, Comisia Europeană adoptă directive delegate, stabilirea contravențiilor nu se poate realiza decât prin raportare la actele normative interne prin care se transpun respectivele directive.

Se impune, de aceea, reanalizarea și reformularea textului.

20. La actualul **art. I pct. 36**, întrucât prin norma propusă pentru **art. 27 alin. (1¹)** se stabilește o limită maximă a amenzii contravenționale care depășește limita maximă generală, pentru un spor de precizie normativă, propunem inserarea în finalul textului a sintagmei „prin derogare de la dispozițiile art. 8 alin. (2) lit. a) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare”.

Observația este valabilă și pentru **art. I pct. 41**, referitor la norma propusă pentru **art. 29¹ alin. (2²)**.

21. La actualul **art. I pct. 40**, în cuprinsul normelor propuse pentru **art. 27 alin. (6) - (8)**, pentru corectitudinea reglementării, expresia „*amenzile contravenționale*” trebuie înlocuită cu sintagma „*sumele provenite din amenzile contravenționale*”.

22. La actualul **art. I pct. 41**, având în vedere faptul că în cuprinsul textului propus pentru **art. 29¹ alin. (2¹) lit. b)**, este sancționată contravențional **în mod distinct** nerespectarea de către mandatarii asigurătorilor europeni a unor obligații prevăzute la **art. 12² alin. (1) - (3)**, apreciem că aceste din urmă dispoziții ar trebui modificate prin proiect, în sensul precizării exprese a faptului că respectivele obligații incumbă și mandatarilor asigurătorilor europeni.

Totodată, pentru o mai bună sistematizare a reglementării, din textul propus pentru **art. 29¹ alin. (2⁴)** ar trebui eliminată trimiterea la art. 29, normă care stabilește aplicarea, în completare, a dispozițiilor

Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, urmând ca prin proiect să fie modificat și art. 29, astfel încât acesta să facă trimitere atât la art. 27 și 28, cât și la dispozițiile art. 29¹ alin. (2¹).

Prin urmare, **după pct. 40 al art. I** ar trebui introdus un nou punct, pct. 41, cu următoarea parte dispozitivă:

„**41. Articolul 29 se modifică și va avea următorul cuprins:**”.

Pe cale de consecință, **actualele pct. 41 - 45** trebuie renumerotate, urmând să fie revăzute și actualizate și **normele de trimitere** la respectivele puncte.

23. La actualul **art. I pct. 44**, referitor la **partea dispozitivă**, semnalăm că este vizată introducerea a două noi alineate, și anume, alin. (7) și (8) la art. 39, însă, în fapt, este vorba, pe de o parte, de modificarea alin. (7), respectiv, introducerea unui nou alineat în suita respectivului element structural, în speță, alin. (8).

Precizăm că alin. (7) al art. 39 a fost introdus recent în cadrul Legii nr. 213/2015 prin art. IV pct. 2 din Legea nr. 17/2024.

Pe cale de consecință, pentru exprimarea corectă a celor două intervenții legislative, în acord cu normele de tehnică legislativă, propunem disjungerea părții dispozitive analizată după cum urmează:

„... La articolul 39 alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:”;

„... La articolul 39 după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alin. (8), cu următorul cuprins:”.

Totodată, referitor la norma propusă pentru **art. 39 alin. (7)**, semnalăm că sintagma „*Fondul dispune de toate competențele necesare*” este insuficient de clară, fiind necesară reformularea acesteia, astfel încât să fie prevăzute în mod expres competențele vizate.

24. La actualul **art. I pct. 45**, referitor la **mențiunea privind transpunerea normelor adoptate la nivelul Uniunii Europene**, semnalăm o suprapunere în conținutul *mențiunilor* operate conform art. I pct. 45 și art. V din proiect, ce vizează preluarea *acelorași dispoziții europene (art. 1, pct. 8 în ceea ce privește alineatul (3) prima teză de la art. 10a introdus prin pct. 8 și dispozițiile art. 1, pct. 18 în ceea ce privește alineatul (3) prima teză de la art. 25a introdus prin pct. 18 din Directiva (UE) 2021/2118 a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2021 de modificare a Directivei 2009/103/CE privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi)*, prin norme naționale diferite, integrate unor acte normative deosebite (*Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare*, și respectiv, *Legea nr. 85/2014 privind*

procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, cu modificările și completările ulterioare).

Față de o asemenea situație, subliniind necesitatea de a se respecta normele și exigențele *Legii privind normele de tehnică legislativă nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, în principal cele ale art. 45 ce statuează asupra *modului de redactare* a acestor *mențiuni de transpunere*, ținând seama de faptul că în ambele cazuri, sunt vizate *două operațiuni distincte de preluare cu caracter parțial* ce nu pot viza însă aceleași norme europene ale *Directivei 2009/103/CE ("alineatul (3) prima teză de la art. 10a și alineatul (3) prima teză de la art. 25a")*, așa cum au fost modificate și completate, prin efectul dispozițiilor *Directivei (UE) 2021/2118*, se impune reconsiderarea corespunzătoare a mențiunilor respective, prin individualizarea clară, lipsită de ambiguitate, a tuturor acelor norme europene ce fac obiectul *transpunerilor parțiale*.

25. La **art. IV**, pentru rigoarea exprimării, recomandăm reformularea textului, astfel:

„Art. IV. - În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul României aprobă prin hotărâre, la propunerea Ministerului Finanțelor, precum și în baza consultării Fondului de garantare a asiguraților, norme metodologice de aplicare a prevederilor art. 6 alin. (9) - (11), (15) și (16) din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, cu modificările și completările ulterioare.”

PRESEDINTE

Florin IORDACHE

București

Nr. 128/31.01.2024